

BEN, BOZKIR YELİ

Tuncer Erdem 1962 yılında İstanbul'da doğdu. Çeşitli mizah dergilerinde çalıştı. *Limon* dergisinde çizmeye başladığı yazısız siyah beyaz öykülere daha sonra şiirsel metinler dahil etti ve edebiyata yöneldi. Yapıtlarında desen ve metinleri kimi zaman bir arada, kimi zaman tek başına kullanmakta.

Kitapları:

Çizgi: *Tuncer Erdem* (Joker, 1991), *Hayalifener* (2007), *İstanbul: Zamanın Suyu İzi* (2009), *Kar, Kömür, Keder* (2011), *Gece Kitabı* (Metin: Bilge Karasu; Metis, 2012), *Gece Gelen Öyküler* (2017), *Ölüm Gölgesinde Suretler* (Kırmızı Kedi, 2019).

Anlatı-Roman: *Şehrin İlk Solukları* (1996), *Bozkır Kitabı* (2008), *Uzak Kış, Kayıp Güz* (2015), *Kaz Düşü* (2019).

Öykü: *Denizlerimizde Rüzgâr* (2007), *Güzel Eşya, Alelade Dünya* (2013), *bak, gene o şey* (2014), *Ben, Bozkır Yeli* (2022).

Şiir: *Sulardan Kırlara Kuşlar [Seyrin Seksen Hali]* (Kül Sanat, 2009), *Uzak Diyarlar, Gidilmez Kentler* (Kırmızı Kedi, 2019).

Tuncer Erdem'in
YKY'deki kitapları

- Şehrin İlık Solukları (anlatı, 1996)
Denizlerimizde Rüzgâr (öykü, 2007)
Hayalifener (çizgi şiir, 2007)
Bozkır Kitabı (anlatı, 2008)
İstanbul: Zamanın Suya İzi (çizgi, 2009)
Kar, Kömür, Keder (çizgi, 2011)
Güzel Eşya, Alelade Dünya (öykü, 2013)
bak, gene o şey (öykü, 2014)
Uzak Kış, Kayıp Güz (roman, 2015)
Gece Gelen Öyküler (çizgi öykü, 2017)
Kaz Düşü (roman, 2019)
Ben, Bozkır Yeli (öykü, 2022)

TUNCER ERDEM

Ben, Bozkır Yeli

Öykü

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5927
Edebiyat - 1701

Ben, Bozkır Yeli / Tuncer Erdem
Desenler: **Tuncer Erdem**

Editör: **Murat Yalçın**
Düzeltili: **Korkut Tankuter**

Kapak tasarımı: **Nahide Zarıfoğlu**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok
Kat: 6 No: 4NB 7-9-11 Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Telefon: (0 212) 613 38 46
Sertifika No: 45030

1. baskı: İstanbul, Şubat 2022
ISBN 978-975-08-5260-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2021
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyođlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Ben, Bozkır Yeli

Ben, bozkır yeliyim...

Eserim, binyıllardan beri, gezer dolaşırım... Bu daha ne kadar sürer böyle, ne kadar ömrüm kaldı bilmem.

Seninle karşılaştık, ama tanışmadık daha önce.

Hani sen trenle, otobüsle şehirden çıkıp uzaklara yolculuk ederken, aralık camdan yüzüne çarpan bir serinlik üfler ya bozkır, ben oyum işte.

Ya da mola yerlerinde, benzin istasyonlarında, taşranın demiryolu peronlarında, sen uyuşmuş ayaklarını açmak için yürürken, yaklaştığın binanın köşesinden ani bir esinti gelir hani; şaşırırsın, şehirde dolaşırken sokak başlarında hissettiğin rüzgârlara benzemeyen, kuru, yabanıl, yakıcı, ama içinde ruhu olan bir yel duyarsın, seninle konuşmak istermiş, kulağına bir şeyler fısıldarmış gibidir, beraberinde dağ kekiklerinin kokusu, bozkır çalılarının bitimsiz uğultusu; umursamazsın, yürür gidersin... O da benimdir işte...

Neden kendime bozkır yeli derim de şehirlere, kalabalık yerlere uğramam, neden binalara, sokaklara, meydanlara sığamam bilmiyorum. Neden sırf boz topraklarda, dağda bayırda dolaşırım; neden devedikenlerini, yemişli çalıları, kır çiçeklerini severim, karlı, yağmurlu havalarda coşarım; neden yalnız ve kederli insanlarla, sarı bozkırın ortasında tek başına öylece duran cılız ağaçlarla dertlenirim, bilmiyorum. Neden ağarmış buğday tarlaları üzerinde uçuşan tarlakuşlarını seyretmeye doyamam, neden rüzgârda dalgalanan yeşil çayrlara dağılmış gelincikler içimi eritir, anlamıyorum. Buzlu derelerde salınan kırmızı sırtlı alabalıklar, kumlu kıyılarındaki yeşillikler arasında gezinen sazhorozları, kırlarda oynayan, av peşinde koşan yeşil kurtlar, kar üzerine düşmüş yemişleri kemiren tavşanlar, onları avlamaya niyetlenen kızıl tilki, biçili tarlalarda koşuşan gelengi, elektrik direğinin tepesinde onu gözleyen paçalı şahin neden bunca çeker gönlümü, bir bilen varsa desin, ben bilmiyorum...

Ben, bozkır yeliyim. Gözlerim. Duyarım. Dokunurum. Okşarım. Çarparım. Oyunlar oynarım.

Kimse varlığını hissetmez. Birileri bir şeyler hisseder hissetmesine de, yanına yanaşmanın ben olduğumu anlamaz. Yüzüne vuran yelin onu izlediğini, soluğunu duyduğunu, dilinden dökülmeyen yarım yamalak mırıltıları söktüğünü, düşüncelerini çözdüğünü, niyetlerini sezdiğini, hikâyesini kurduğunu, birilerine anlatacağını kim nereden bilirsin?

İşte bu yüzden, orada burada öylesine dolaşırken, birini gözüme kestirip sezdirmeden yaklaşırım, yüzüne hafifçe üfleyip soluğuna karışıırım, kalp atışını duyarım, terleyen avuçlarına sızarım, yanında yöresinde eserim, kasketini uçururum, eteğini havalandırırım...

Zaman geçtikçe, bozkırda dolaştıkça, yeni yeni yüzler tanırım. Bilir misin, en çok yüzler ilgimi çeker. Yeni bir yüz görünce meraklanırım, heyecanlanırım, ona iyice yaklaşırım. Ağzının içine girecek gibi... Girerim de bazen. Yüzündeki çizgilere, burun deliklerine dolarım, saçlarına, kaşlarının kılları arasına dalarım, alnındaki kırışıklara, kulağındaki kıvrımlara girip çıkarım, soluğunu koklarım, onu bir iyice tanırım. Halini tavrını, oturuşunu kalkışını izlerim. Bir süre sonra, o yüzün ardında gizli olan insanı avcumun içi gibi bilirim. Onu anlatırken hata yapmam o yüzden. O yüzler hakkında dediklerim doğrudur kesinkes. Kandıramazlar beni, birbirlerini kandırdıkları gibi.

Sonra o yüzler gelir geçer, yenileri gelir, onların çocukları; simaları öncekilere benzer, ama aynı değildirler, yüzün ardındaki ruh nesilden nesle değişir; kimi hırçın kimi halim selim, kimi hırslı kimi sakin, kimi kibirli kimi alçakgönüllüdür, onları da tanırım yavaş yavaş.

Ne gam! Vaktim bol. Merakım çok. Hevesim büyük. Gücüm kuvvetim yerinde. Bütün bozkır ayaklarımın altında. Köyler, bağlar, tarlalar, dereler, tepeler, kayalıklar, ormanlar, çalılıklar, hepsi benim arka bahçem. Dur ne yapıyorsun diyenim yok. Geride bekleyenim yok. Meraklanıp da peşimden ağlayanım yok...

Böyle sere serpe gezip dolaşırken, çeşit çeşit hayatlar görürüm. Hikâyelerine tanık olurum. Yenilerini kurarım. Ve anlatırım, anlatırım, hiç durmadan... Anlatmadan duramam çünkü. Patlayacak gibi olurum yoksa, onca tanıklığı içimde tutmaya çalışırsam... Bunları

kendime saklayacak olursam, rüzgâr olurum, kasırğa olurum, patlarım, eser kükreirim, yıkar geçerim. Zarar vermeye başlarım etrafıma... Dökmeliyimdir içimi o yüzden. Anlattıkça rahatlarım, yumuşak bir esinti olarak kalırım bozkırda. Yüzleri yalar, elleri okşar, saçları havalandırırım. Şehirlilerin yol hatıraları içinde, bozkırda yaşayanların gündelik hayatında, tatlı bir iz olarak dururum.

Peki kime anlatırsın bütün bunları diyeceksin. Gördüklerini, duyduklarını, kurduklarını... Aslında beni dinlemeyenlere. Geceleri bozkırda mola veren uykulu yolculara, sabah karanlığında tarlaya giden çiftçilere, bozkırın kuylularında, sazlıklarda pusuya yatmış avcılara, geceleri çardağında uyuyan çobanlara, derede balık avlayan çocuklara. Onlardan duyduklarımı, onlarda gördüklerimi yine onlara anlatırım. Hile hurda yoktur sözlerimde. Dosdoğru söylerim. Biraz kurmaca vardır, azıcık da abartı olabilir, o kadar.

Ama onlar, kulaklarına fısıldadıklarımı rüzgârın uğultusu sanırlar. Kurtların uluyuşuyla, çakalların kahkahasıyla, ishakkuşunun çığıyla, çobanaldatanın ıslığıyla karıştırırlar. O yüzden kulak vermezler sesime. Ben anlatırken hikâyelerimi, berelerini kafalarına iyice geçirir, kabanlarının yakalarını kaldırır, elleriyle kulaklarını kapatır, dinlemezler beni.

Olsun, diyeceğimi derim ya ben. Anlatırım anlatacağımı sonuçta...

Ha bir de, unutmadan... Utana sıkıla söylüyorum bunu... Övünmek gibi olmasın ama, az buçuk çizerliğim de vardır.

Diyeceksin ki, hadi hikâye anlatmanı anladık da resmi nasıl çizersin sen. Altı üstü bir yel değil misin? Ne elin var ne kalemin, ne boyan var ne fırçan...

Evet, öyle olmasına öyle. Ama bende bu istek olduktan sonra bir yolunu bulamam mı sanırsın? İçimdeki bu yaratma hevesine kim engel olabilir? Kim ağaca taş izler açmama karışabilir? Bozkırda uçuşan süpürge çalılarını, kuru dalları alıp katranlara bulamama, kayalara sürtmeme, çamurları ağaç kütüklerine sıçratıp lekeleri suretlere benzetmeme, yumuşak taşları usul usul oyup işlememe, üzerlerinde çizgiler açıp derinleştirmeme kim ne diyebilir?

Bozkıra çıkıp etrafına dikkatle bakarsan, benim resimlerimi görürsün orada burada. Ama anlamazsın benim yaptığımı elbette. Manasız çizgiler, belirsiz suretler sanırsın. Hikâyelerime kulak

